



קולנו היינו בתוך הצינור, כולנו עדיין בתוכו. טלי קrk ושיירלי גל ב"איימוס"

ישראל (במשפט שכולו ס. יזהר), אבל האמת הפואגנית: כולנו היינו בתוך הצינור, כולנו עדיין בתוכו.

ושאלת עבורבו, כמו עברו הנברן, אינה שאלת אפשרות יציאת, או אפילו של הבנת הצינור: שאלת של זמנה: הנברן מרוויח, בסוף חייו עשרה שנים, של חיים, ואולה קטנה, שיילתתו האחורה שלא ליהיכנע, להחש מוץ' בשאנן מוצא, בגלל עצם החיפוש, ולא בגלדרון.

קיובזניק בסוף המהוה אומר "הכלתי משם בדיק מה שעושה הנברן כל הזמן הוא נע. אין נאמץ להעפיל מעלה, אותו נוכל להשיע Tabatha, ו"איימוס" הוא (עוד) סיפור של מאט והואיל שמו של הנברן מתיחס לעומס הנבי ושאלות: "היעילה מהן האדרמה ולבד לא ליכודו לומר: אנו מביטים במילדות מבחן וראות תהה מתודמת מון הקדקען, וושבבים שהלב לתוכה מתודמת ו"נגאל", בעוד שהחייה הלכו בה נאבקת, מדרגה גם היא שהיא בורחת, ולמען רק מחזק את אחיות המילכות. ופירש שם רשם "כשהוא רוצה לברות, עוקר את הפח ומעליהם כומו מעט, ואotta שעה כבר נלכד".

יכול לדבר בעצמו, למשל).

לצד קול הנברן קיימים כאו קוילו של קיבוצ' ניק, שהיה קשור לכליכותו, וכן של מספר אונוני מי, שפקק אם הוא אדם או נברן (בסוף הסיפור הוא מתאר זרם מים שבוקע מצינור מפוץ, שמייע "עד הכרמל". ככלומר, הוא מביט בקילוח גובה פנוי הקרקע). מעבר לכך שהפיצו הוה יוצר עשר בהצגה, הוא מרגיש את המבנה של העולם שמואג כאו, שהוא העניין המכובדי בהצגה. זה מבנה של מעגל בתוך מעגל בתוך מעגל: בפנים הנברן, מעליו האדם, ומעליו המספר, שיכל להיתפס כkol allodi. הפיצול הזה, שמתורחש בתוך שחקים בית אחת, יוצר הקבלה בין הנברן הלוד לאדם שמביט בו "מלמעלה", בכיכול מחוץ לצינור. "שהרי אף אחד עוד לא היה בתוך הצינור, ממש, כשהפתחים ומסתערבים בו המים, אף אהדו", אומר

הצגה

הנברן

"איימוס", בימוי: רות קנר,
תיאטרון הבמה, 8.1, 21.00

הטקסט של משה יזרעאלי, שעליו מבוססת ההציג והמחפש מוצא. דמה בביבוצע הזה הוא פידוי קו של הסיפור לשילוש קולות, שכולם מושוקקים בידי טלי קrk הוירטואוית. למעשה מדובר בהציג יהיד ותפקידה של שיירלי גל נראת לפחות פעמיים כנובע מאילוצים, אבלו נועד למלא חללים בת' פאורה המינימלית (לדבר אחר שהגברן כבר אינו